

Het werk van de Heer in de wereld: Gods plan, methode en kracht

Zij dan die samengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Heer, zult U in deze tijd het koninkrijk voor Israël weer oprichten? En Hij zei tot hen: Het komt u niet toe tijden of gelegenheden te weten die de Vader in Zijn eigen macht heeft gesteld. Maar u zult kracht ontvangen als de Heilige Geest over u komt, en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judéa en Samaria en tot aan het einde van de aarde.

Hand. 1:6-8

Toen deze woorden werden gesproken, stonden de discipelen op de drempel van een nieuwe bedeling. Er hadden net grote gebeurtenissen plaatsgevonden: de dood en opstanding van Christus; en een andere grote gebeurtenis was ophanden: de komst van de Heilige Geest. De oude orde van de dingen zou klaarblijkelijk ten einde komen en stond op het punt te verdwijnen. De nieuwe orde van de dingen rees boven de horizon uit en kwam in zicht. En zo stonden de discipelen tussen twee bedelingen in.

Onder zulke omstandigheden was het heel natuurlijk dat zij zich zouden afvragen welk karakter de nieuwe bedeling zou dragen, en dat ze zouden vragen naar het Goddelijke plan voor het tijdperk dat ze op het punt stonden binnen te gaan.

De vraag die ze hun opgestane Heer stelden, werd echter gevormd door twee overwegingen. Ten eerste werden hun gedachten grotendeels beheerst door hun nationale aspiraties, die Israël met zijn toekomst en glorie tot de voornaamste gedachte maakten; en ten tweede verlangden ze naar iets dat meer definitief was en meer bevredigend voor hun natuurlijke nieuwsgierigheid dan beloften van algemene aard. Kon er geen definitief tijdstip vastgesteld worden waarop de al zo lang uitgestelde voorzeggingen van de profeten vervuld zouden worden?

Maar de Heer weigert hun nieuwsgierigheid te bevredigen. Het vaststellen van een tijdstip was en is alleen aan de Vader voorbehouden. Hij richt hun aandacht op de methode waardoor het Goddelijke programma voor de bedeling – wat dat ook was – door middel van de discipelen uitgedragen zal worden, en ook op de kracht die hen in staat zal stellen om de methode uit te voeren.

Plan: één gezelschap met één Middelpunt

Het zou echter een vergissing zijn om uit hieruit de conclusie te trekken dat het Goddelijke plan iets is waarvan wij niet op de hoogte kunnen zijn. De Heer Jezus had er in Zijn beeldspraak in Johannes 10 al op gezinspeeld. Hij, de goede Herder, was de Joodse schaapskooi binnengegaan, niet om daar Zijn intrek te nemen, maar om Zijn eigen schapen bij hun naam te noemen, ze naar buiten te leiden, en ze een nieuwe sfeer van leven en zegen binnen te brengen. Hij voegde eraan toe: 'En Ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik toebrengen, en zij zullen naar Mijn stem horen; en het zal één kudde, één Herder worden' (Joh. 10:16).

We moeten het eerste gedeelte van dit hoofdstuk zorgvuldig in zijn geheel lezen, willen we begrijpen wat de Heer precies bedoelt met deze woorden. Dan zullen we duidelijk zien wat Hij aanduidt als het Goddelijke plan: gelovige Joden worden bijeen vergaderd vanuit hun judaïsme, en gelovige heidenen vanuit hun heidendom, en ze worden tot één gezelschap gevormd rondom het ene Middelpunt – rondom Hemzelf.

We zien ook hoe bij een gebeurtenis die plaatsvond ná de hemelvaart van de Heer en de uitstorting van de Heilige Geest, datzelfde feit eenvoudig verklaard werd door de apostelen, en dit laat zien dat zij op dat moment ten volle de aard van dit Goddelijke plan beseften.

We lezen namelijk hoe tijdens de eerste grote conferentie die gehouden werd te Jeruzalem, Jakobus zegt: ‘Simeon [dit is Petrus] heeft verhaald hoe God het eerst de volken heeft bezocht, om uit hen een volk aan te nemen voor Zijn Naam’ (Hand. 15:14). En hij gaat verder met aan te tonen dat deze opvatting van het Goddelijke plan in volkomen harmonie is met de Schriften van het Oude Testament. En uit Johannes 10 is ons al gebleken dat ze ook overeenstemt met het onderwijs van onze Heer Zelf tijdens Zijn leven.

Het Goddelijke plan voor deze bedeling kan dus in een paar woorden omschreven worden: God verspreidt het evangelie onder alle natiën, om uit hen allen een volk bijeen te vergaderen voor de Naam van Christus. En dat volk is ‘de Gemeente’.

Methode – maar niet menselijk

Maar hoe zit het met de methode waarmee dit doel moet worden bereikt? Dat is heel eenvoudig. ‘U zult Mijn getuigen zijn’, zei de Heer. Er werden geen gedetailleerde theologische overeenkomsten of contracten opgesteld. Er werd geen omslachtig systeem ingesteld. Christus, en alles waarvoor Hij staat, moet het onderwerp van het getuigenis zijn, en elke discipel moet naar vermogen een getuigenisdrager zijn. Op deze manier zal het plan ten uitvoer worden gebracht.

Maar wil een zo groot plan uitgevoerd kunnen worden door zo’n eenvoudige methode, dan moet er, zo zou men veronderstellen, een grote kracht zitten achter die methode. En dat is ook precies wat we gelezen hebben. ‘U zult kracht ontvangen’, zei de Heer, ‘nadat de Heilige Geest over u komt’ (Hand. 1:8). In de gave van de Heilige Geest lag hun kracht, en nergens anders in. De Geest zou hen begiftigen met alles wat ze nodig hadden om getuigen te zijn, en Hij zou ook het getuigenis effectief maken door uit de natiën een volk bijeen te brengen voor de Naam van Christus.

Het hele Boek Handelingen kan gelezen worden als een commentaar op deze woorden en als een illustratie ervan. We vinden er heel wat handelingen van de Heilige Geest door middel van de apostelen in opgetekend, maar ook handelingen van diezelfde Geest door mensen van minder aanzien, die wel even toegewijd waren aan de Heer. Alle dienstknechten, klein of groot, keken op naar dezelfde Heer voor leiding en sturing, en verwachtten van dezelfde Geest hun kracht en invloed. En dit had tot resultaat dat zonder menselijk georganiseer of geregeld bij elke daad, reis of onverwachte gebeurtenis de benodigde mannen beschikbaar waren, en het werk met buitengewoon en bovennatuurlijk succes voortgang had.

Zien we vandaag de dag iets wat daarop lijkt? Het valt te vrezen dat dat maar hoogst zelden voorkomt. Hoe komt dat? Voor een groot deel omdat wij – discipelen van nu – het Goddelijke plan verkeerd begrijpen, of afwijken van de Goddelijke methode, of de Goddelijke kracht negeren; of misschien maken we ons wel aan al die drie dingen tegelijk schuldig.

In de huidige zendingsliteratuur komt een veelgebruikte uitdrukking voor: ‘de wereld veroveren voor Christus’, terwijl we die uitdrukking niet in de Schrift vinden. De koninkrijken van deze wereld zullen inderdaad de koninkrijken van onze Heer en van Zijn Christus worden (zie Openb. 11:15); maar dat zal een gevolg zijn van de weëën en oordelen, en niet een resultaat van de verkondiging van het evangelie. Er is een groot verschil tussen het onderwerpen van de wereld aan Christus, en het bijeenbrengen van mensen uit de wereld voor Christus. Het Goddelijke plan moet het een óf het ander zijn. Het kan niet beide tegelijkertijd behelzen.

Men kan zich afvragen of het verkeerd begrijpen van dit punt van groot belang is. Sommigen vinden misschien van niet en zijn van mening dat als een Christen echt en oprecht is in het verspreiden van het ware evangelie, zijn standpunt in deze kwestie er niet veel toe doet. Ik waag het echter daartegenin te gaan en te beweren dat het een ernstig effect zal hebben; is het niet op iemand anders, dan wel op de persoon zelf.

Het zal zijn hele visie met betrekking tot de wereld veranderen, en door de hele geschiedenis van het Christendom heen is het meest kritieke punt in satans aanvallen op de Kerk en op individuele gelovigen juist op dit gebied geweest.

‘Nu is het oordeel van deze wereld’, waren de woorden van de Heiland toen Hij vooruitzag naar het kruis (Joh. 12:31). De wereld als systeem is veroordeeld. Joden en heidenen waren even sterk betrokken bij de afwijzing van Gods Zoon. En ze hadden even sterk elke status voor God verloren die ze ooit hadden bezeten. Toen drieduizend Joden ernstig vroegen wat ze moesten doen, zei Petrus niets over het veroveren van de Joodse natie voor Christus; hij spoorde hen juist aan in de tegengestelde richting, met de woorden: ‘Laat u redden *van* [of: uit] dit verkeerd geslacht’ (Hand. 2:40).

Het eenvoudige feit is dat door het trouw volgen van het Goddelijke plan de discipel van de Heer zichzelf afgescheiden houdt van de wereld, in overeenstemming met de geest van het gebed van de Heer voor hem in Johannes 17:16-19. Dat is essentieel. En de mogelijke bekeerlingen die God hem zal geven als de vrucht van zijn arbeid, zullen ook bevrijd zijn van de wereld. ‘Het veroveren van de wereld voor Christus’ daarentegen betekent het brengen van het Christelijke licht en de zegen om de wereld te onderwerpen en op te knappen, waarbij zowel de werker als de bekeerling zijn banden met de wereld intact laat.

Hierin zien we een uitgekiend plan van satan. Want net zoals een stroomdraad geïsoleerd moet zijn van de aarde wil de draad elektrische kracht (stroom) transporteren, is een belangrijke vereiste voor geestelijke kracht dat de Christen die het voertuig is van die kracht, zich afgescheiden houdt van de wereld.

Er is ook een tendens bij vele pleitbezorgers van dit onjuiste standpunt om nog verder af te wijken van het Goddelijke plan en ‘de bekering van de wereld’ te vervangen door ‘de kerstening van de wereld’. Het eerste doel is, zoals duidelijk mag zijn voor iedere onbevooroordeelde toeschouwer, bij lange na niet bereikt; en elk jaar lijkt het nog onbereikbaarder te worden gezien het feit dat de groei aan bekeerlingen bij lange na geen gelijke tred houdt met de groei van de wereldbevolking. Wat moeten we hiermee aan? Kunnen we de theorie een halt toeroepen en heroverwegen of ze eigenlijk wel overeenstemt met Gods Woord? Helaas, in vele gevallen is het antwoord: nee. Om deze onaangename feiten te kunnen inpassen, heeft men de theorie verbreed en aangepast door kerstening in de plaats te stellen van bekering.

Laten we ons niet vergissen. Aan de basis van de ontrouw en zwakheid die worden betreurd door alle serieuze gelovigen in de landen die heel lang gezien werden als ‘de thuisbasis van buitenlandse zending’, ligt de toenemende mate waarin de oprechte, degelijke, door God gewerkte bekeerlingen worden overtroffen door de drukkende last van de grote massa van mensen die alleen maar gekerstende belijders zijn. Ze belijden Christus alleen met hun mond. En zouden we dan dezelfde jammerlijke situatie voortbrengen op nieuwe zendingsvelden? Moge God dat verhoeden!

Er is maar één remedie. Terug – terug met hernieuwde trouw en onderwerping – naar het oorspronkelijke plan van God voor onze bedeling, de tijd van de genade.

Het is voor niemand van ons gemakkelijk om eenvoudig te zijn en onwrikbaar vast te houden aan de manier van dienen waartoe de Heer ons geroepen heeft, en van Hem de sturing en leiding te verwachten die we nodig hebben. Toch is dit de weg van de discipel zoals de Schrift die laat zien, zowel door voorschrift (Hand. 20:32; Rom. 14:4; 2 Tim. 2:15) als door voorbeeld (Hand. 8:25; 11:19-21; 16:6-9).

Voor het kerstenen of bekeren van de wereld moet heel veel georganiseerd worden. Maar om uit de naties een volk voor Christus bijeen te brengen is de aangegeven Goddelijke methode, heel eenvoudig en tegelijk het meest doeltreffend. Mensen worden uit de wereld tot Christus getrokken door de trouwe presentatie van Christus Zelf door middel van ons getuigenis. Wanneer dat trouwe getuigenis van Christus daadwerkelijk wordt voortgezet, is het voor het bereiken van het doel verder alleen nodig dat bij iedere dienstknecht de rechtstreekse en persoonlijke afhankelijkheid van Christus als Leidsman en Heer gevonden wordt.

We zijn gemakkelijk geneigd ons te laten afleiden van de eenvoudige erkenning van het leiderschap van de Heer Jezus, zoals blijkt uit de volgende citaten:

‘Een gezonde zendingsstrategie is essentieel willen de zendingsorganisaties de beste resultaten bereiken. Kleine, onafhankelijke zendingsorganisaties, die werken zonder strategisch plan en zonder adequate kennis van het zendingsveld, moeten ontmoedigd worden’.
‘Op zo’n moeilijk zendingsveld kunnen alleen organisaties met een brede ervaring de situatie aan’.
‘Hoeveel zendelingen zijn er nodig om in onze generatie het land het evangelie te verkondigen? Het antwoord op deze vraag is gegeven door de ... conferentie ... De vraag is wetenschappelijk benaderd. Er is berekend dat er één zendeling nodig is voor elke 25.000 mensen’.

Deze overwegingen zijn opgeschreven door mensen van wie we alle reden hebben om aan te nemen dat ze oprechte Christenen zijn. De opvattingen die zij weergeven, zullen ongetwijfeld door velen beschouwd worden als gebaseerd op gezonde business-regels en gekenmerkt door voortreffelijk gezond verstand en zakelijk inzicht. Toch vertegenwoordigen ze duidelijk een visie op het werk van de Heer die totaal niet in overeenstemming is met die van de Schrift.

Wat heeft de dienstknecht van Christus, of het nu gaat om een eerste-eeuwse apostel of een éérentwintigste-eeuwse gelovige, van doen met ‘gezonde strategie’, ‘strategische plannen’ of ‘wetenschappelijke berekeningen’? Ik waag het te zeggen: niets – absoluut niets!

De apostelen keerden terug naar Jeruzalem terwijl deze woorden nog in hun oren klonken: ‘U zult Mijn getuigen zijn’. Hoe pakten ze dat aan? Stelden ze een comité aan voor het verwerven van ‘adequate kennis van het veld’ van handeling, zodat er ‘wetenschappelijke berekeningen’ gemaakt konden worden en ze konden vertrouwen op ‘een gezonde strategie’ en ‘strategische plannen’?

Nee, maar met de gezindheid als van jonge kinderen gingen ze op hun knieën. En toen ze kracht ontvangen hadden uit de hoge, gingen ze onmiddellijk getuigen van Christus; moedig maakten ze gebruik van elke gelegenheid die zich daartoe voordeed. Ze waren door de Heer geroepen tot gezagsposities in de Gemeente van God, die overeenkwamen met de positie van een legerofficier vergeleken met die van een gewone soldaat. Toch erkenden ze dat het niet aan hen was om het krijgsplan op te stellen, maar dat ze moesten doen wat hun werd opgedragen. Ze hadden het volste vertrouwen in hun grote Bevelhebber; Zijn ‘adequate kennis’, Zijn ‘strategie’, Zijn ‘plannen’ aanvaardden ze als voldoende. En ze waren er tevreden mee om onder Zijn leiding verder te gaan, of die nu rechtstreeks door God of door Zijn voorzienig handelen aan hen duidelijk gemaakt werd.

Het Boek Handelingen, aangevuld met incidentele glimpen van Paulus' bediening die zijn Brieven ons bieden, laat ons zien met welk onvoorstelbaar succes de 'overste Leidsman en Heiland' (Hand. 5:31) Zijn campagne bestuurd heeft vanuit Zijn zetel in de hemel. Binnen dertig jaar was het evangelie verkondigd 'van Jeruzalem af en rondom tot Illyrië toe' (Rom. 5:19), en dat door middel van één man, de apostel Paulus, bijgestaan door enkele helpers. En als er al een mislukking wordt gevonden in deze geschiedenis, dan was het toen diezelfde voortreffelijke dienstknecht van God in oprechte ijver voor zijn eigen volk erop stond zijn eigen 'strategisch plan' te vormen om op te gaan naar Jeruzalem, in het gevoel dat inderdaad uitgerekend hij een 'adequate kennis' had van dat veld. Vanaf dat moment was hij beroofd van zijn vrijheid, en hij ging als gevangene naar Rome.

In Handelingen 11:19-21 lezen we hoe mensen zonder enige faam – hun namen worden zelfs niet eens genoemd – van Jeruzalem naar de omgeving van Antiochië reisden. Als ze in onze tijd geleefd hadden, zouden ze, zo vrees ik, als 'een kleine onafhankelijke zendingsorganisatie' omschreven zijn, als 'werkend zonder een strategisch plan en zonder adequate kennis van het veld', en zo zouden ze, volgens het aangehaalde gezag, afgekeurd zijn. Hun grote Meester, de Heer Jezus, dacht daar echter anders over. Zijn hand was met hen en hun werk had geweldige resultaten, die leidden tot de vorming van één van de grootste gemeenten in die vroeg-Christelijke tijd.

Deze Cyprische en Cyreneïsche mannen werkten dan wel 'onafhankelijk', zelfs van de apostelen, maar ze waren duidelijk volkomen afhankelijk van God. Ze hielden zich niet bezig met 'strategie', omdat ze geen bevelhebbers, maar slechts gewone soldaten waren. Het was ook niet zo dat ze plannen opstelden, strategisch of van andere aard, en dan verwachtten dat God zou aansluiten bij wat zij geregeld hadden. Ze probeerden juist Gods plannen te ontdekken, en die nederigheid van geest te beoefenen die hen geschikt zou maken voor wat *Hij* geregeld had. Tussen deze twee gedraglijnen ligt een wereld van verschil.

Op dat moment, toen Stefanus de martelaarsdood was gestorven, ging God definitief de verdorven Joodse natie voorbij, en liet Hij Zijn evangelieboodschap uitgaan tot de heidenen, zoals we zien in de situatie van Cornelius (Hand. 10). Van deze mannen, die handelden in overeenstemming met deze Goddelijke beweging, lezen we dat ze 'tot de Grieken spraken en hun de Heer Jezus verkondigden' (Hand.11:20). Ze vervielen niet in sentimenteel gepraat over 'Jezus', zoals velen dat vandaag de dag doen; ze verkondigden Jezus als *Heer*. 'De hand van de Heer was met hen', en het resultaat was dat een groot getal geloofde en zich bekeerde tot de Heer (vers 21).

Deze nederige mannen, die niet tot een zendingsgenootschap behoorden en aan geen van de veronderstelde vereisten voldeden, 'bereikten de beste resultaten'. Ze maakten vele bekeerlingen, en die bekeerlingen sloten zich niet maar zo bij de predikers aan, maar bij de Heer.

Kracht – van de Heilige Geest

Waarschijnlijk zijn alle Christenen het er wel over eens dat de Heilige Geest de Krachtbron is voor de dienst die we als Christen verrichten, maar laten we eens kijken naar de manier waarop Hij die kracht uitoefent. Komt Hij om ons te helpen bij ónze projecten voor de Heer, of verwaardigt Hij Zich om ons te gebruiken als instrumenten om de projecten van de Heer Zelf uit te voeren? Met andere woorden: bezitten en gebruiken wij Hem, of bezit en gebruikt Hij ons?

De eerste gedachte sluit duidelijk aan bij de ideeën die ik in het voorafgaande gedeelte in twijfel heb durven trekken. Maar let goed op! Als wij na het oprichten van grote en invloedrijke organisaties en het vormen van strategische plannen en het leren hoe we de Geest naar onze hand kunnen zetten en gebruiken voor wat wij geregeld hebben (een succesvolle campagne houden), is dit alles alleen maar tot meerdere eer en glorie van onszelf!

Als aan de andere kant een dienstknecht van Christus er tevreden mee is om zijn eigen kleine plekje in te nemen, om in gemeenschap met de Heer Zijn plannen te erkennen, zich volkomen aan Hem toe te wijden en bruikbaar te zijn voor Zijn Geest, dan zal het succes dat zeker zal volgen – hoewel misschien niet precies op de manier zoals wij dat verwachten – bijdragen aan de eer van God!

Toen Jozua het volk Israël door de Jordaan had geleid en een Man met getrokken zwaard in Zijn hand voor zich zag staan, nam hij aan dat de Man verscheen als helper óf voor Israël, óf voor Israëls tegenstanders, en hij vroeg: 'Hooft U bij ons of bij onze tegenstanders?' De mysterieuze Vreemdeling corrigeerde zijn gedachten. Hij was niet gekomen als Helper, maar als een Leider: 'Nee, maar Ik ben de Bevelhebber van het leger van de HEERE. Nu ben Ik gekomen' (Joz. 5:13-14). De plaats van de Geest tegenwoordig in het leger van de Heer is hiermee te vergelijken. Geloven we werkelijk in de aanwezigheid en kracht van de Geest van God? Je vraagt het je af!

Lees bijvoorbeeld eens deze citaten:

'De meest urgente nood ...is financiële ondersteuning. Welke deuren er ook openstaan, welke geschikte kandidaten zich ook aandienen, hoe luid en dringend de roep ook is van hen die in de duisternis verblijven, zonder financiële ondersteuning zijn we hulpeloos'.

'Niets is belangrijker dan te leren hoe we door volhardend, krachtig, vurig gebed de 'geldkracht' van de wereld kunnen losmaken. Satan weet dat als hij het goud maar in zijn greep kan houden, al dat soort werk waarin wij geïnteresseerd zijn zal wegwijnen en alle nieuwe overwinningen voor onze Koning onmogelijk zullen worden'.

Is dit werkelijk zo? De Geest van God is naar de aarde gekomen als de Dienstknecht van Gods doelen (zie Luk. 14:17). Hij is het Die mensen aanspoort om naar het evangeliefest te komen. Zou Zijn werk tot staan gebracht worden als satan erin slaagt een 'geldmonopolie' te vestigen?

In de apostolische tijd was er genoeg kracht, maar dat was heel nadrukkelijk geen 'geldkracht'. Direct na de grote triomf van de Pinksterdag moest Petrus zeggen: 'Zilver en goud heb ik niet' (Hand. 3:6). Paulus sprak wat een groot deel van zijn leven betreft over 'honger en dorst' en 'koude en naaktheid' (2 Kor. 11:27).

Geven van je geld of middelen voor het werk van de Heer is een groot voorrecht dat voor bijna alle Christenen is weggelegd; maar weinigen in het westen zijn zo arm dat ze hier helemaal van zijn uitgesloten. Waren wij allen om Christus' wil maar gevoeliger voor wat in dit opzicht zowel onze verantwoordelijkheid als ons voorrecht is! Maar laten we de kwestie van het geld niet overmatig belangrijk maken. In feite is het één van de minst belangrijke problemen.

Het feit is dat, in het algemeen gesproken, de verhinderingen voor Gods werk op bijna elk gebied liggen behalve financiën. Alleen al in de Britse zendings -en evangelisatiegenootschappen gaat elk jaar zo'n twee miljoen pond om, en toch is er verbazingwekkend weinig resultaat geboekt voor deze hoge uitgaven. Waarom?

Mijns inziens wordt dit veroorzaakt door:

1. De invasies veroorzaakt door een veelheid aan valse leer in de belijdende Kerk in de thuislanden. Deze invasies zijn op alle gebieden zo groot dat het bijna neerkomt op afvalligheid.
2. De invasie van de wereld in de kerk, die leidt tot het aannemen van wereldse methoden in het werk van de Heer en zo ook tot het ondermijnen van haar geestelijke kracht. De afzondering van het nazireeërschap van de Kerk is verloren gegaan en daardoor is haar vroegere Simson-kracht van haar geweken.
3. De toestand van verdeeldheid en scheiding waarin de Kerk zich als gevolg van het voorgaande heeft gestort.

Dit zijn de dingen die geleid hebben tot het 'bedroeven' of 'uitdoven' van de Geest en het verval van kracht.

Als we een vierde reden mogen toevoegen aan de bovenstaande drie, dan zou het de grote mate zijn waarin de Geest van God Zelf in deze zaak genegeerd of naar de achtergrond gedrongen wordt. In 1 Korinthe 2 kijkt Paulus terug op zijn bediening en tot zeven keer toe legt hij de nadruk op de Geest van God. De intelligentie van de 'natuurlijke mens' schuift hij als volkomen irrelevant terzijde (vs. 9). De natuurlijke 'uitnemendheid van woorden' of 'wijsheid' van een geestelijk man zoals hijzelf was, had hij afgelegd (vs. 1). In een later hoofdstuk doet hij een beroep op de vrijgevigheid van de heiligen van God, maar hier noemt hij het geld niet eens, en al helemaal niet het geld van de wereld.

De dienstknecht van God wendt zich tot de wereld en smeekt te mogen delen in haar 'geldkracht'. Wat een bedroevend schouwspel! Zou de wereld niet spottend reageren: 'Wat?! Heeft jullie God niet eens het vermogen en de vooruitziende blik die onze commerciële topmannen bezitten? Kan Hij niet voorzien in Zijn eigen werk? Of zijn jullie weggelopen van Zijn leiding, en nu het jullie daardoor ontbreekt aan ondersteuning van Hem, wenden jullie je tot ons?'

Broeders, laten wij onszelf deze vragen stellen, en de kracht ervan diep tot ons hart laten doordringen. Dan zullen we door Gods genade zulke fouten kunnen vermijden, en daarmee ook de vernedering dat zulke vragen ons door de wereld gesteld worden.

Bent u er in uw geweten van overtuigd dat wat hierboven gesteld is in overeenstemming is met de waarheid van Schriften? Moge dit dan een praktische uitwerking hebben in uw leven. Laat u er niet toe verleiden om het als een soort godsdienstig idealisme te beschouwen, als iets dat in theorie prachtig is maar in de praktijk onuitvoerbaar.

Dit waren de Goddelijke instructies en dit was de vroege Christelijke praktijk. Als het gaat om het werk voor de Heer, zou ons motto moeten zijn: 'Terug naar het Goddelijke plan, de Goddelijke methode en de Goddelijke kracht'! Laten we niet wachten tot anderen deze leus aanvaarden; dat is niet onze verantwoordelijkheid. Het is onze verantwoordelijkheid om zelf dit motto van harte en gelovend te omarmen. Laten we God vragen om de genade die we hiervoor nodig hebben.

F.B. Hole